

Sølystgade 29

Mor står tidligt op og smører madpakke til min bror og mig. Jeg får en halv rugbrød med pølse og en klapsammen med ost og skinke.

Min bror foretrækker knækbrød: "Så kan jeg nemlig høre, hvor langt jeg er nået med at spise", forklarer han.

Bror er ved at lære at skrive bogstaver, det er svært. Han bytter om på d og b. "Det gør ikke så meget", siger mor, "for tilsammen giver det jo sig selv".

Jeg kan stave til a-l-f-a-b-e-t og lægge til og trække fra, sådan som der står i bøgerne, at man skal. Min bror derimod, han har lært at tælle ved at lægge sine skridt sammen: Èt for ét bliver det til to.

Han kan ikke tælle, hvis han står på en rulletrappe.

Nogle gange tæller han baglæns, hele vejen fra Samsøgade skole til Sølystgade, hvor vi bor. I nummer niogtyve, tæt på Fru Kup, der lover fuld tilfredshed eller håret tilbage.

Tohundredeogseksten, tohundredeogfemten, tohundredeogfjorten, tæller han.

Der er trehundredeogniogfyre skridt i alt.

Når jeg spørger ham, hvorfor han går baglæns, svarer han, at det er for at vide, hvornår han er hjemme.

Mor synes, vi er dygtige begge to.

"To og to giver fire, og sådan går alting altid op.", siger hun.

Hjemme i Sølystgade er vi tre: min mor, min bror og jeg.

Tre er ikke fire, og jeg tænker, at vi måske mangler at øve os lidt, før vi sådan rigtigt går op.

Nørregade 55

Bror og jeg kigger ud af vinduet fra 3.sal, ud på det lille torv med skomager, blomsterbutik og sandwichbar

Nørregade stønner under os med dens mange gule busser, der ind imellem standser for en fodgænger, der skal over gaden. Som om den lige skal have pusten, før den kører videre.

"Gul", råber bror.

Det er en leg, vi leger, når mor er forsinket: Vi råber "gul" hver gang en bus kører forbi på gaden nedenfor. Og i dag er mor er forsinket, og der er alt for mange busser, der kører forbi, uden at hun står ud.

Bror kravler op i vindueskarmen.

"Gul", råber jeg for at muntre ham op, men han trykker bare næsen tættere mod ruden.

Så beslutter jeg, at vi skal bage en kage, som vi kan overraske mor med, når hun kommer hjem.

Jeg henter mel frem. Og sukker, smør, æg.

Bror måler melet af, han er omhyggelig, vejer af indtil det passer på gram. Firehundredeoghalvtreds gram, skal der i. Han stirrer på den lille nål på vægten, til den rammer præcis det tal, der står i opskriften. Fire fem nul.

"Sådan!", råber han og smiler.

Jeg ordner æggene: hvide og blomme skal deles. Det er vigtigt, at jeg er helt, helt forsigtig, for der må ikke komme urenheder i hviden, så vil den ikke stivne.

Jeg slår ægget let mod kanten af en skål, så skallen revner, og hælder derefter indholdet af den ene skal over i den anden.

Tilbage og så videre.

Jeg gentager en tre-fire gange, indtil al hviden er løbet over og ud, og der kun er blommen er tilbage.

Den er utrolig gul, sådan en blomme. Helt, helt gul og kun holdt sammen af en fin gennemsigtig hinde. Det hedder en blommehinde, har mor lært mig. Den sikrer, at holde blomme og hvide for sig. Det er en meget vigtig hinde, for den adskiller det gule fra alt det udenom.

Men i dag er mor forsinket og derfor beslutter jeg mig for at fjerne den, blommehinden. Måske er det fordi, jeg gerne vil røre ved det gule, måske er det fordi, jeg vil mærke farven mod min hud, måske er det fordi, jeg ikke længere vil vente på mor.

Bror har hænderne i melet, han er koncentreret, jeg finder en pincet frem af skuffen. Jeg holder om pincetten med tommel og pegefinger, og hiver i hinden. Forsigtigt. Det føles som at sætte tænderne i et stykke fyldt chokolade, synes jeg.

Da hinden brister mellem pincettens tænder, bliver den levende. Den forvandler sig til en flod, der løber fra skallen og ud over min hånd, drypper ned på gulvet. Store gule pletter rammer gulvet, og før jeg når at gribe om dem, er det forbi.

Mor er længe undervejs i dag.

Bror ser pletterne og kalder på mor, men hun er jo ikke hjemme.

"Mor er på vej", trøster jeg bror, "hun er på vej", gentager jeg, mest for mig selv.

Jeg er ked af det, ked af det pletterne på gulvet og blommen, der er væk, men mest af alt er jeg ked af alle busserne, der kører rundt nede på Nørregade, uden at mor står ud.

Jeg tager min brors hånd: "Mor er på vej".

"Gul", svarer han.

Grønnegade 64

Vi skal være alene hjemme i aften, min bror og jeg. Mor skal på arbejde på et hospital, ”for nogen skal jo passe på de syge om natten”, siger hun.

"Hvem skal så passe os?", spørger jeg, og mor svarer, at vi ikke er syge. At vi kan passe på hinanden, min bror og jeg.

"Du er jo en stor dreng", smiler hun og roder mig i håret.

Mor giver os en femkrone hver, før hun går. Femkronen er den fineste af alle mønter, synes jeg, for den har et hul i midten, som man kan kigge igennem.

"Ohøj", råber jeg til min bror, og ser igennem hullet i femkronen. Bror rækker armene frem imod mig.

"Øøøøjjj", gurgler han.

"Ohøj", retter jeg ham, "det hedder Ohøj"

Vi bor i Grønnegade nummer fireogtres, ovenover nogen, der kalder sig Aarhuspigerne.

Mor siger, at vi bor godt, hvor vi bor: Tæt på arbejde, gode grøntsager og rare piger, som vi altid kan gå ned til om natten, hvis det hele brænder på. For Aarhuspigerne arbejder også om natten, ligesom mor. De sørger for, at mennesker har det godt, så de ikke bliver syge, siger hun. Hun kalder det forebyggende pleje.

Jeg ved ikke, hvad "forebyggende pleje" betyder, men det er godt, at der er nogen at kalde på, når jeg bliver bange om natten.

Jeg er tit bange om natten. Jeg drømmer mærkelige ting - også uhyggelige. Jeg ved godt, at det ikke er virkeligt, det jeg drømmer. Men det glemmer jeg altid, når jeg sover.

I nat drømmer jeg, at jeg er en flue, der er fanget under et glas. Eller: Jeg drømmer, at jeg er fanget under et glas, og udenfor sidder en flue og ser ind på mig. Fluens øjne er meget, meget store, og jeg er meget, meget lille, og jeg kan ikke flyve, selvom jeg har vinger, ligesom fluen.

Så kommer mor ind til mig. Hun siger, at der ikke er noget at være bange for.

"Der er ikke nogen flue, og du har ikke vinger, og nu skal du sove", siger hun. Pakker dynen rundt om mig og lægger en femkrone i min hånd.

Men mor er jo i virkeligheden på arbejde, det ved jeg godt, og jeg er stadig bange, for dynen er af glas, og det er en flue, der kysser mig godnat.

Jeg råber, at jeg er bange, jeg råber, at jeg ikke kan sove. Jeg råber, at mine vinger er af glas.

Men dynen kvæler lyden, og ingen hører mig, heller ikke Aarhuspigerne.

Senere vågner jeg, våd af sved og med en femkrone i min hånd.

"Ohøj" hvisker jeg stille og kigger gennem hullet i mønten.

"Øøøøøjjj", kan jeg høre min bror svare et sted i rummet, "øøøøøjjjj".